

A *Bűbájmány*-duológia fergeteges fináléja!

THE RAVEN a hollódal SONG

finep
selection

LUANNE G. SMITH

LUANNE G. SMITH

THE
RAVEN

a hollódal

SONG

Bűbájmány 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Várnak hát
pokoli cimborák,
ha álmod csúf banyalét;
de ropjad hát
a jó tündértánc't,
s vár az szép öröklét.*

– régi skót mondóka

Első fejezet

AGYÁSZOLÓK MEGGYŐZŐEN ONTOTTÁK a könnyeiket két falat citromtorta között, szép szavak szálltak a sír felett, Mary Blackwood testét pedig hat láb mélyre temették a Saint Albin temetőben. A fényképész, akit megbíztak Edwina idejekorán elhunyt hűgának megörökítésével, rögvest a nyakába szedte a lábát a hínár lepte holttest láttán, de Edwina fotó nélkül is egy életre megjegyezte, hogyan festett a testvére. A koporsóban fekvő alga lepte, csatakos hajú Mary képe három nap után is kísértette. Az emlék ablaktalan padláson rekedt denevérként cikázott a fejében.

Az üzenet sem hagyta nyugodni Edwinát. A koporsó bélésébe dugott cetli arra utalt, hogy valaki figyeli őt. Ezt bizonyította a Mary holt kezébe tett magányos kék gömb is. Csak olyasvalaki tudhatta, mit ejtett Mary a vízbe, aki szemtanúja volt a szócsatájuknak a híd tetején. De vajon ki lehetett? Tisztában volt vele, micsoda kincs az a gömb Edwinának? Mert nem rejtette véka alá azt, este. Vajon kihallgatták? Tudták, hogy annak a férfinak az emlékeit rejti, akibe beleszeretett?

Edwina a bolt pultja mögött állt, és úgy századjára elővette a kártyát a borítékból. A szöveg a boszorkányok szokásos irizáló zöld tintájával íródott. Ráadásul megbűvölték, a varázsos szeműeknek csillámlott, de halandó tekinteteknek láthatatlan, hétköznapi feketének tűnt. Kézenfekvő, bár kissé közvetlen módszer a boszorkányok közti észrevétlen bemutatkozásra. De az efféle üzeneteket általában erre szakosodott tinktúraboszorkányok nyomtatták, akik szakmájában gyártották a tintát megbűvölt mozsarakban tört bogárhéjából. Ezt kézzel írták, és hiányzott róla a legfontosabb, a feladó neve. A kirakaton besütő fény felé fordította a kártyát, és a gyanúja beigazolódott: az a tintapaca csak egy töltőtoll hegyéből csoroghatott a papírra. Bár ezzel csak annyit tudott meg, hogy a feladó olyasmíhez fért hozzá, amihez nem lehet egykönnyen hozzájutni. És valami nem stimmelt a ragyogással. Talán házilag keverte az anyagot? És miért csípte tőle a tüdejét füst és pernye?

A feladó személye titok maradt. Semmi nyom, csak egy névtelen aláírás: *Egy hűséges híve*. Feltámadó félelem hasított belé, hát ledobta a kártyát. Mivel érdemelte ki ezt a figyelmet? Természetesen tudta a választ. Ha látták a vitáját a hűgával, akkor az átváltozását is.

Még előtte sem volt rejtély, hogy a boszorkányok szűk körében micsoda érték az adománya. A hollóvá válás mellett ahhoz is értett, hogy egyetlen szikrából felismerje az aranyat, az ezüstöt és az ékköveket – egyre megy, hogy iszapos hullámtéren, városi kanálisban vagy napsütötte növényzetben bujkáltak elfeledetten. A törvény persze tiltotta a bűverejű hasznoszerzést, de Ian emlékeztette, hogy a természetfeletiek tengerében mindig akadnak mohó semmirekellők, akik hajlandóak kockáztatni, még akkor is, ha egy másik boszorkánnyal kell elvégeztetniük a piszkos munkát.

Edwina a varázskönyvét lapozgatta, hátha akad egy védővarázs, amivel megóvhatja önmagát és a boltját. Amivel leszerelheti a titokzatos jövevényt. A megérzése megállította a könyv közepén, egy olyan lapon, amit tizenkilenc évesen írt. Még arra is élesen emlékezett, miért. A heve és a mérge célpontja Freddie Dankworth, az egykori udvarlója volt. Hólyagosító átkok sorát jegyezte le azzal, hogy nagy csalánt, büröklevelet vagy mérges szömörécet érdemes összetörni a mozsárban ráolvasás közben. De végül nem lépett a tettek mezejére. A papírra vetés kielégítette a fiatalember iránti bosszúszomját, különben is sejtette, hogy míg tőle csókot akart lopni a szilfa alatt, addig Marytól ingyen megkaphatta.

Edwina folytatta a lapozgatást és a védőige utáni vadászatot, amikor ujja egy olyan bejegyzésen landolt, amit nem tudott hová tenni. Ugyan kissé elkente egy időközben megszáradt vízfolt, de Mary kézírását ezer közül is felismerte. Üres holdsarlót, az ezüst jelét rajzolta a lap jobb alsó sarkába, mellé egy *E* betűt. Alá a higany karikás-keresztes, félkörívvel megkoronázott jele került. Még mellé is írta, hogy „mercurium”, és egy *M* betűt. Edwina végigsimított a tintán. Vajon miért firkált bele a varázskönyvébe? Csak egy újabb sületlen tréfa? Vagy okkal rajzolta a jeleket? Ha az utóbbi, akkor neki aztán írhatta. Bár felismerte az ezüst és a higany jelét, de ezenfelül nem tudta kibogozni Mary célzását.

Miután percekig meredt a jelekre, Edwina becsukta a könyvet, és ahogy a vevőtérbe sétált, újra beléhasított a húga hiánya. Dagály volt. A testében érezte az elvonulását, mintha a vére húzódná vissza az ereiből. Egy hete még Mary oldalán szökdécselt volna le a hullámtérre, hogy az apállal előkerülő nemesfémeket guberálja. Bezzeg most... hogy térhetne vissza a homokos sziklák közé? Mégis, mihez

kezdhetne a húga nélkül? Olyanok voltak, mint a borsó meg a héja, bár végül felütötte a fejét a penész.

A rend kedvéért a gyászidő alatt a bolt zárva tartott, de a szíve mélyén hiányzott neki a kora reggeli nyitás és a dolgos hétköznapi izgalmai. Azért nem lehetett elég hálás, hogy végre nem ólálkodott a bolt előtt a bosszantó fiú, aki komisz mondókákkal szívta a vérét, bár ha belegondolt, milyen új veszély leselkedett rá, visszasírta Benjamin üveges szemű bámulását.

Az ablakkeretnek dőlt, hogy az árnyékból figyelje az utcát. Az arcokat fürkészve képtelen volt kiverni a fejéből a gondolatot, hogy a „húséges híve” talán ebben a szent pillanatban is őt lesi.

Felfigyelt egy nőre, aki fekete szalmakalapot viselt, a skót kockás kabátja hajtókáját pedig félholdszarvas karikát formázó fényes bronz díszű ékítette. A bolt felé tartott, egy barna papírcsomaggal a karjában. Megrángatta a kilincset, de mivel zárva találta, úgy bekopogott, hogy belerázkódott az ajtó üvege.

A nő tölcserít formált a kezével, hogy belessen az üvegen. Mikor meglátta Edwinát az ablakon át, egyértelművé tette, hogy bebocsátásra vár, és a karjában tartott csomagot felemelve jelezte, hogy üzleti ügyben jött.

Edwina gyanította, hogy a nő bizományba adná az árut, így ajtót nyitott, hogy tudassa vele, ez ellenkezik az üzletszabállyal.

– Sajnálom, zárva vagyunk, és attól tartok, nem...

– Kegyednek is szép napot, kisasszony – szakította félbe a nő. Középkorú volt, és szemtől szemben már korántsem olyan szemrevaló, mint a hullámos üvegen át. Az ajtórésbe dugta a fűzős csizmáját, nehogy még a végén kizárják. – Elnézést, hogy gyászidőben zavarom – jegyezte meg az ajtóra akasztott krepp mirtuszkoszorúra biccentve –, de soron kívüli küldeményt hoztam kegyednek, ha Miss

Blackwoodhoz van szerencsém. – Edwina a csomag tetején kikandikáló bársonyosan vörös rózsaszirmok láttán egy sóhajjal hátralépett, és beengedte a nőt.

A matrónák szavával élve Ian támasz és áldás volt Mary különös koporsós esete óta. A férfi terve az volt, hogy vonattal hazatér, mégis a városban maradt, miután a névtelen üzenet feltűzelte a védelmező ösztönét. Azóta már két csokron vannak túl. Az elsőt, egy kék nefelejcsköteget a gyászát jelképező fekete szalag fogta össze, a második, kisebb bokrétát pedig szagosbükkönyből és gyöngyvirágból kötötték, középen egyetlen szál vörös rózsával. Ian a virágok divatos halandó nyelvét használva egyértelműen kifejezte a maga hűségese hódolatát. A varázskönyve növénytani jegyzetei alapján e virágok vágyat, szenvedélyt és szerelmi vallomást jelképeztek. Az érzés kölcsönös volt, de ez a harmadik virágküldemény már beteges epekedéssel ért fel.

Edwina a fejét csóválta ettől a túláradó figyelemtől. A nő olyan gyengéden adta át a virágokat, mint egy csecsemőt, majd kínosan feszengve várt. Edwina egy apró érmét kínált a fáradozásáért, de ő csak legyintett.

– Szó se róla! Csak tegye vízbe, de nyomban – mondta egy kacsin-tással, majd ráérősen körülnézett.

Edwina a pulton bontotta ki a barna csomagolást, amiből egy tucat hosszú szárú vörös rózsza került elő.

– Ó, Ian, nem kellett volna – mondta magának, miközben beszívta a csokor imádni való illatát. Úgy egy heti bére rámehetett. Pedig nem is nézte ilyen szentimentálisnak. Felületes ismeretség ide vagy oda, a férfi már feltárta előtte a szíve minden titkát, de ilyen mélyről fakadó érzelműségnek még nem adta jelét. A bódító rózsaszín köd Edwina előtt is ismeretlen volt, de mióta megismerkedett

Iannel, hagyta magát elmerülni a legromantikusabb ábrándokban. Legalábbis Mary haláláig, mert azóta a szerelemben és álmaira a veszteség súlyos fátyla borult.

Edwina edényt keresve nézelődött a boltban. Mivel nem talált rendes magas vázát a rózsáknak, be kellett érnie egy nagy kancsóval a konyhából. Miután megtöltötte vízzel a fenti lakórészlegben, éppen visszatért a boltba, amikor Ian belépett a bejárati ajtón.

– Szia, te figyelmes! – üdvözölte mosolyogva Edwina.

– Az lennék? – Ian becsukta és bezárta maga után az ajtót. Friss hajvágás és borotválás zamatos szappanillatát árasztotta.

Edwina fülig érő szájjal, egyesével rendezgette a rózsákat a kancsóban.

– Nem gondolod, hogy elkényeztetsz?

A férfi a bolt ajtaját vizslatta.

– Nem abban maradtunk, hogy az ajtó zárva marad, amíg ki nem derül, ki babrált a húgoddal?

– Dehogynem, de hagytam volna az utcán elhervadni a rózsáidat?

A férfi felfigyelt a bokrétára, és megrázta a fejét.

– Az első kettőt elismerem, de rózsát aztán nem küldtem – közölte a pult felé menet. Rosszalló ráncok jelentek meg a homlokán, miközben megvizsgálta a virágokat és a csomagolópapírt, amiben érkeztek. – Kártya is jött – jegyezte meg, és félreseperte a néhány le-tört levélkét.

Edwina éppen az utolsó szálát kapta fel, hogy vízbe tegye, de a mozdulat félbeszakadt. A kártyára körmölt üzenetet eddig eltakarták előle a virágok. A fénylő zöld tintát ezer közül is megismerte volna. El is dobta az utolsó szálát, mintha bőrön át mérgezne.

– Mit ír?

Ian feléje fordította a kártyát, hogy felolvashassa.

Kedves Miss Blackwood!

„Eh, csak tűz oltja a tüzek parazsát. A kínok írja egy új fájdalom.”¹

Epekedve várom a közeli megismerkedésünket.

Szerény szolgálója és hű hódolója

– De mire céloz? – kérdezte Edwina.

– Egy szerelmes színdarabból idéz – közölte Ian. – De miért éppen ezt?

– Ellopná a módszeredet? – kérdezte Edwina. Ian értetlenkedve vonta fel a szemöldökét. – Csak ő leírja a verset, ami igazából többet jelent.

– De ez mégis, hogyan...

A rózsák hirtelen elsápadtak. A szirmok feketévé korhadtak, és orrfacsaró bűzt árasztottak, miközben a tövek füstölögve lekonyultak a kancsóban. Edwina és Ian fuldokolva takarták el a szájukat az émelyítő kénköves szagtól.

– Megátkozták őket. – Ian a rózsás kancsóért nyúlt, hogy megszabaduljon tőle, mikor az aszott bimbók lángra lobbantak. Visszakapta a csóvától megégett kezét. – Mágustűz – mondta, és félrehúzta Edwinát, ahogy a virágok tüzet hánytak a pultra és a padlóra.

– Ellenbűbáj kell! – sürgette Edwina, aki a kendőjébe rejtette az arcát.

Ian védekező állással nyújtotta előre a sérült kezét.

¹ William Shakespeare: Rómeó és Júlia; Kosztolányi Dezső fordítása

– *Föld és víz elegyedjen, szél és tűz nyugta léssen!* – Az elemi parancsra csak magasabbra csapott a bűvös máglya, mintha vizet öntött volna olajos tűzre. Lángnyelvek nyaldosták a falat és a mennyezetet, a nyomukban fa lobbant és vakolat hámlott. A fejük felett lecsapni készülő kigyó módjára tekergett a fekete füst. – Kifelé! Most!

Edwina elborzadva figyelte, ahogy lángba borul a bolt plafonja. Egy hajszálon múlt, de sikerült összeszednie a varázskönyvét, a kalapját, a kendőjét és egy marék ékszerszert az egyik vitrines asztalból, mielőtt Ian a bejárati ajtóhoz terelte.

– Zárva! – Edwina a retesszel bajlódott, miközben a szemét csípi füst az orrlyukán át a tüdejébe szivárgott. Iant majdnem elnyelte mellette a füstös homály, mire meglett a retesz, és felfeszítette. Az ajtó szélesre tárult, a falon csattant.

Hálásan fogadták a városi levegő rohamát. Kit érdekelt ilyenkor, hogy a nehézipar mocskától bűzlik? Edwina mohón kortyolta menekülés közben. Ian mögötte botladozott elő, aztán kétrét görnyedt a járdán, és addig köhögött, amíg ki nem tisztult a tüdeje és a szeme. Minden arra járó ló és autó lassított, a tulajdonosaik csak tátogtak a boltot elemésző fekete füstre és narancs lángokra, mígnem a segélykiáltások elnyomták a forgalom zaját.

Mire Edwina és Ian abbahagyta a köhögést, felbőgött a tűzoltók kürtje a szomszéd utcában. Három, létrákkal, tartállyal és egy tucat tűzoltóval megpakolt lovas kocsi fékezett a sarki üzlet előtt. Benne Edwina egész élete – az apja fényképe, a kelengyés ládája, az anyja rekeszománcos órája, az ártéri kincsek gyűjteménye... A vitrines asztalok minden lakójáról pontosan tudta, hol és mikor találta: a szőlőindamintás nyelű ezüstkanalat a Graham's Quay alatti homokban. A hiányzó kövű brosst a Barkley Street-i lóitató mellől fessegette ki. Az igazgyöngyös kalaptűt a rakparti lépcső köves-hínáros tövéből

kotorta elő, a számos ismeretlen lakat számtalan kulcsát pedig a rengeteg utca végtelen repedéséből, amiken Maryvel az évek során megfordult. Mindez a szeme láttára vált olvadt, alaktalan fémmé.

S ekkor az emeletek is narancs-feketébe borultak. Kigyulladt a Maryvel megosztott padlásszoba. Edwina a szája elé kapta a kezét, így fojtotta el a kirobbanni készülő sikolyt. Az apjuk hiába reménykedett, hogy a város menedéket nyújthat nekik, de azért találtak egy szabad szegletet a tetőn, ahol a csillagok túlragyogták a lég mocskát. Makulátlan emlékeket őrzött a testvérpárról, akik a hollóvá alakulás átkos adományán osztoztak, az éj leple alatt kortyolgatták az apjuk sherryjét, miközben álmokat szőttek a jövőről, vagy megosztották a titkaikat a kényelmes gyapjútakarók alatt lámpaoltás után. Csak ennyi maradt neki Maryből, és ezt is belepte a korom.

Edwina könnyfátylon át nézte a tetőt pörkölő lángokat és az annak idején hollódúcként használt padlásszoba ablakában táncoló máglyát. Miközben a tűzoltók a gyehennára szegezték a tömlőiket, hogy megóvják a szomszédos épületeket, érezte, hogy gyengéden meghúzzák a könyökét, és nem dacolt Iannel, aki a sűrű tömeg fedezékébe terelte.

– A helyedben nem várnám meg a halandók kérdéseit a mágus-tűzről. – Ian és Edwina a bámészkodók háta mögötti falhoz simult.

A távozás gondolatára a váratlan veszteségtől megrendült Edwina karon ragadta Iant, hogy legalább egyetlen reménysugárról gondoskodjon.

– Az emlékezeted megvan? – kérdezte.

– Igen, a zsebemben.

Így már nem maradt választásuk, csak az előttük húzódozó utca ismeretlenje. Edwina belekarolt Ianbe, és együtt, hátra sem nézve nekivágtak.

Második fejezet

IANT RITKÁN TÖLTÖTTE EL efféle eleméztéssel fenyegető harag. Elégszer látta másokon. Pontosabban a kirohanásaik következményeit. Hirtelen felindulás, mondták a dühvel, erőszakkal és kontár bűbájlással fűszerezett bosszúvágyra. Az Északi Varázsrendészetnél végzett munkája során elég elhunyt vagy megcsonkított áldozattal volt dolga. Az emberek egymás iránti kegyetlensége számtalan olyan képpel mocskolta a félemlékeit, amiket szívesen elfelejtett volna. De a testi sérülés még nem minden. Néhány szerencsétlen flótásnak az elméjét tépázta meg egy ádáz átok, olyan benső pokolra kárhoztatva a gondolataikat, ahonnan nincs visszatérés. Talán ez az érzés fortyogott benne is? A szükség, hogy a következményekre fittyet hányva lesújtson Edwina rosszakarójára? Ha nem, akkor már csak egy hajszálon múlt, ami az első rossz mozdulatra el fog szakadni.

Ian biztatására Edwina fesztelenül távolodott a tűztől. Nem merte elengedni a nőt, szorosan az övébe fonta a karját, miközben minden szembejövő arcon a komor elégedettség jelét kereste. Semmi kétség, a tettes most is figyelt. Erre játszott, nem? Az árnyak fedezékéből les-te Edwinát, lubickolt a kínjában. Sunyin, stikában.

Mostanáig.

– Most hová? – kérdezte Edwina a sarokra érve.

– Erre. – Elvezette egy tatógó kereskedő mellett, aki az utca közepén állította meg a káposztás kordéját, hogy a létrákat az épületnek támasztó tűzoltókat bámulja.

Ian egy röpke pillanatra eltöprengett, hová mehetnének. A megérzése mindig a legnagyobb kutyaszorítóban élesedett ki, hogy életben tartsa, amikor szorul a hurok.

– Csak tovább – mondta, miközben a tekintete találkozott egy másik járókelőével, épp annyira, hogy égnek álljon a szőr a tarkóján. A férfi a füst felé fordult, Ian pedig magához húzta Edwinát, hogy a testével védje, miközben elmentek mellette.

A megérzése a rakpartra vezette. Sietősen és sokáig cikáztak a járókelők és a fogatok sűrűjében, utána újra hátat fordítottak a folyónak. Aztán azzal a lendülettel bekanyarodtak egy szűkös bevásárlóutcára, ami egy piacterre vezetett, amíg Ian biztos nem lett abban, hogy nem követik őket. A biztonság kedvéért megállt, és ellenőrizte az óráját, hagyott időt a pörgő-forgó fogas- és lendkerekeknek, hogy a környék minden természetfeletti lakóját összegyűjtsék.

Egy percre türelmesen és éberrel álltak a kereskedők liszteszsákjai, gabonás tarisznyái és viaszosvászonra kiterített, csokorba kötésre váró frissen vágott virágai között. A kufárok fennhangon hirdették a portékájukat a bokáig gomolygó ködben.

– Egyelőre semmi – közölte Ian.

– Talán a mágustűz feladója beéri ennyivel. Ideig-óráig.

Miközben Ian tovább fürkészte a tömeget az órájával, Edwina felfigyelt egy közeli kirakatra, és odasétált. Ian arra érte utol, hogy rezzenetlenül bámul be egy szatócsbolt ablakán. Mögötte a legmodernebb elektromos varrógép díszelgett egy táblával, ami kétszer annyi munkát ígért feleannyi idő alatt.

– Mi az? – kérdezte, meglepte a halandó gép iránti hirtelen érdeklődése. Szegény lány, biztosan fejbe kólintotta a szeme láttára hamuvá égő otthona sokkja.

Edwina sietősen letörölt egy könnycseppet a szeme sarkából.

– Az anyám – magyarázta. – Varrónő. Gyakran eszembe jutott, hogy talán a városban vállalt munkát. Lehet, hogy az eltűnése óta végig csak néhány utcára volt tőlem.

– Eltűnés? – Ian szagot fogott. – Nem azt mondtad, hogy elment?

Edwina felpillantott az épületre, ahonnan egy lakás ablaka egyenesen a bolt bejáratára nézett.

– A lényeg, hogy nyoma veszett. Mi a különbség?

– Talán az, hogy akarja, vagy sem, hogy megtalálják.

Edwina bólintott.

– Ha anya vagy apa vissza akarna térni, a boltnál kezdenék. De a bolt már oda. Az egyik lányuk meghalt, a másik pedig... – végignézett az utca ismeretlen hosszán, és vállat vont – sodródik.

– Tényleg, szörnyen sajnálom a boltodat – szabadkozott Ian, elfintorodott, ahogy a megbánása bosszúságnak adta át a helyét. – Ha kidobom a virágokat az utcára, mihelyt meglátom, ki a feladó... – Tehetetlenségében a téglák közti maltert babrálta a hüvelykujjával. – Az ügyetlen bűbájjal pedig csak rontottam a helyzeten. Meg tudsz nekem bocsátani?

Edwina lehorgasztott fejjel elfordult a varrónő kirakatától.

– Tudta, hogy vízbűbájjal akarjuk majd eloltani a tüzet. Mindenki ezt tenné. Csapdát állított, mi pedig belesétáltunk. – Megcsóválta a fejét, nem oszlott a zavartság köde. – De mit nyert azzal, hogy megfosztott az otthonomtól? Az üzletemtől? Kegyetlen tréfa volt? Vagy az életemre tört?

Felkavaró gondolat. Ianben még az is felmerült, hogy Edwinát talán megátkozták, olyan hirtelen állt tótágast az élete. Furcsállta a szülei eltűnésének körülményeit. A húga alantas élete és hirtelen halála olyan tragédia, ami minden testvért megviselne. Erre most az otthona, a megélhetése és talán minden hátrahagyott ingósága odalett a tűzben.

– Kicsúszott a kezemből a gyeplő – mondta. – Sehol sincs nyugtom. Sehol egy barátságos arc, akiben bízhatnék.

– Itt az enyém – vágta rá Ian, és a két kezébe vette az arcát. Csak ölelte, fittyet hányt a körülöttük hömpölygő vásárlókra, a csipkeruhás matrónák méltatlankodására és a kacsintó, a cilinderüket emelő fiatalemberekre. – Nem tudom, ki ez az őrült, de megpróbált megölni – suttogetta. – Ha rajtam múlik, először és utoljára. El kell tűnnünk az utcáról. – Kiengedte a karjából, és vállon ragadta. – Mit szólnál északhoz?

Miután Sir Henry Elvanfoot a saját szemével látta, miként gyalázta meg Mary koporsóját az ismeretlen feladó, menedéket ajánlott Edwinának északon. Ian még nem mondta el neki, de az idős varázslónak hála nemcsak magának, de Edwinának is lapult egy jegy Ian farzsebében. Csak annyi a dolguk, hogy felszállnak a délutáni vonatra.

– Nem adhatom meg annak az őrültnek azt az örömet, hogy sikerült elüldöznie – felelte a nő, és a kézfejebe törölte az orrát. – Egész életemben menekültem.

Ian adott neki egy zsebkendőt.

– Tetted, amit kellett, hogy életben maradj.

– Hol alszom ma este? – Edwina sorra vette a maroknyi csecsebecsét, amit kifelé menet kikapott a vitrines asztalból. – Ennyiből három estére sem futná egy szegényházban. – Lekonyult a szája, és megtörölte a szemét a kendővel.

– Ugyan már, van hová menned. Biztos helyre, ahol gondoskodnak rólad.

Edwina arcára varázstintával sem írhatták volna ékesebben az illetlenség gyanúját. Igen, kitörne a botrány, ha egy hajadon közösen ülne vonatra egy férfival. Ian eljátszott a lánykérés gondolatával, hogy jegyesekként utazzanak északra, de a bizonytalanság gúzsba kötötte a nyelvét.

Edwina a tenyerében tartott hitvány bizsukat fürkészve odébb sétált. Ian remélte, hogy ez tiszta vizet önt majd a poharába, és ráébred, hogy egymaga, menedék nélkül nincs biztonságban a városban. De ekkor sziporkázó szemmel megfordult.

– A boszorkányok menedékháza – jelentette ki. – Oda elmehetnék. Holnap pedig vissza a boltba, hátha akad még valami menthető.

Ian legszívesebben erőnek erejével nyitotta volna fel a nő szemét, amikor egy szürke kalapos férfi ütközött a vállába, mire rádöbbsent, hogy körülöttük csak úgy nyüzsögnek a vásárolgatók.

– Elnézést – szabadkozott Ian. A férfi bocsánatkérően emelt kalapot, hátra sem nézve nyomult tovább. Az úr szürke selyemszalagos, kemény karimájú csatos kalapja furcsán fényűzőnek tűnt egy hétköznapi piaclátogatáshoz. Hozzá egy ezüstgombos sétapálca? Még a cicomának is van határa!

– Szívesen veled mennék – folytatta Edwina –, de ha a szüelim visszatérnének, fogadnom kell őket, méghozzá magyarázattal. Az üzletről. Maryról.

– Igen – helyeselt Ian, bár magában még mindig a korábbi piperkőcön rágódott. A tömeg felett elnézve kiszúrta az urat, egy boltív alatt állt meg, ránézett az órájára, majd zsebre vágta, és továbbállt. A szakmai tapasztalat, amit bőséges gyanú tetézt, hajtotta Iant, hogy ellenőrizze a kabátzsebeit, eltűnt-e valamije, de az órája, a

pipája, az érméi és az iratai is megmaradtak. Minden a helyén, míg bele nem nyúlt a nadrágja farzsebébe, ahol az Elvanfoottól kapott vonatjegyeket tartotta.

Eltűntek! És a férfi is.

– A rossebbe.

– Mi az?

– Az a férfi. Kifosztott. Várj meg itt. – Ian nekivágott, a piac vevői között tolakodva eredt a tolvaj nyomába. A boltívnél már nyomát sem látta a puhakalaposnak. A zsebmetsző csak két irányba mehetett, de minden jel szerint elnyelte a tömeg. Talán kihallgatta a beszélgetésüket, és elmarta a jegyeket? Vagy ő volt az? Az úgynevezett hódoló?

Ian az órájára nézett. A halvány izzás három mágikus lény közelségét jelezte. Önmagát még értette, de a másik kettőt nem. Edwina ekkor érte utol.

– Nem úgy volt, hogy megvársz? – kérdezte a nőtől.

– Már megbocsáss, de semmi kedvem egyedül ácsorogni sunyi tolvajok és gyilkosjelöltek között. – Edwina megigazította a kendőjét, és megfeszítette a vállát, miközben dacosan körülnézett. – Velel megyek.

Ian fújtatott, értette a célzást. Az óráján ragyogó harmadik alak észak felé tartott, de nem tudhatta, vajon a zsebtolvaj vagy egy ártatlan boszorkány jár a zsúfolt bevásárlóutcán. Mégis a nyomába eredt. Ha Edwina hódolójának bizonyul, akkor kedve lett volna egyszer és mindenkorra pontot tenni az ügy végére.

– Menjünk! – mondta, és együtt követték a továbbhaladó pontocskát Ian óráján.

Miután öt percig biztosra vették, hogy a szürke puhakalapos zsebtolvajt követik, rá kellett jönniük, hogy a rejtélyes célpontjuk egy

fekete öltönyt és hozzáillő keménykalapot viselő sétapálcás uraság. Éppen egy férfi-divatáruboltba lépett be, amikor meglátták a gallérja alól áradó halványlila aurát. Boszorkánysarj, de nem az az alak, aki nekiment Iannek, és ellopta a jegyeket. Az úr megvető pillantást vetett a párosra, majd belépett az üzletbe, ahol a tulajdonos lelkesen üdvözölte. Aki úgyszintén nem a gyanúsítottuk volt.

– Pedig meg voltam róla győződve, hogy a hódolód nyúlta le a jegyeket – ismerte be Ian fejcsoválva. – De csak egy közönséges halandó zsebmetsző volt. De honnan tudta, hogy ott tartottam a vonatjegyeket?

– Jegyek?

Nem került el a figyelmét a kétkedő hangnem.

– Bizony. Elvanfoot vett két jegyet, remélte, hogy északra tudlak csábítani.

– Értem. Szép kis páros vagyunk, nem igaz? – Edwina a szatócsbolt falának dőlt, a lába körül ködfoszlányok kavargtak. – Én az otthonomnak inthetek búcsút, te a hazautadnak. – Megint megrázta a kimentett hitvány bizsukat, a súlyukból tudta, hogy fabatkát sem érnek. – Akkor, tegyünk egy próbát a boszorkányok menedékházával?

Ian átérezte a tehetetlenségét. Az egész város összeesküdött ellenük. De Edwina legalább rájött, mi az egyetlen hely, amire még számíthatnak. Ahová egy sötét alagúton és a város régi pestisvermein át vezetett az út.

– Irány a piac, hátha ennyi használt ékszerből összejön két harmadosztályú jegy ára az East Endre – mondta Ian, és előhúzta az óráját a föld alatti kirándulásra.

Harmadik fejezet

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB EDWINA ÉS IAN bekopogott a boszorkány-menedékházba. Abigail Featherstone, az épület sokat látott öre nyitott ajtót. Ezúttal mosolyogva fogadta az ismerős párost a küszöbén.

– Gyertek csak – mondta. – Már vártalak titeket.

A páros belépett a lepusztult zsákutca végén álló roskatag házba. Edwina körülnézett, esküdni mert volna rá, hogy legutóbb is ugyanezt az érintetlen pépet látta a rozoga asztalon, amikor egy hete meghúzták magukat itt. Bár tudta, hogy a látszat csal, így álcázzák a menedéket közönséges viskónak. Ugyan a rozzant előtérnél nem is kellett több, hogy a belépő semmi jóra ne számítson, a takarítászeres szekrény kényelmes és gondosan bútorozott belteret rejtett. Bárki beléphetett, aki ismerte a varázsigét.

A ruhájukból áradó szagokra Abigail hallhatóan szimatolni kezdett.

– Hamu és füst.

– Az otthonomat és a boltomat elpusztította egy megbűvölt mágustűz – magyarázta Edwina. – Ezért vagyunk itt. Nincs hová mennünk.

– Értem – bólíntott méricskélő tekintettel az öregasszony. – Ráadásul a baj bűze követ titeket. – Abigail egy kupac örök szennyes mellett a hátsó helyiségbe terelte őket. A beléptükre Charlotte, a fiatal boszorkánytanonc leállt a férfinag műdörzsölésével a mosódeszkáján.

– Nagyi megmondta, hogy visszajöttök még. – A lány kikapta a fehér nyusziját az üres mosóteknőből, a szeme se rebbent, cseppet sem izgatta a hirtelen betoppanásuk. – Átküldjem őket?

Abigail bólíntott.

– Megköszöném, Charlotte.

A lány az orrát ráncolva szavalta az igéjét, Ian és Edwina pedig a takarítószerezes szekrényen át bejutottak a titkos helyiségbe. Abigail sem maradt le, Charlotte-ra bízta, hogy figyelje az utcát kósza kíváncsiskodók után.

Mihelyt becsukódott mögöttük a fényűzően bútorozott, bársonyszékes és varázskönyvekkel tömött polcosors társalgó ajtaja, Edwina értetlen képpel megperdült, hogy kikérdezze a menedékház boszorkányt.

– Abigail, hogy értsem azt, hogy számítottál ránk? – kérdezte. – Ki szólt, hogy jövünk?

– Szólítsatok Abbynek. Mint mindenki – felelte, látszott rajta, hogy már számtalanszor mondta számtalan idegennek. – A válasszom pedig... – Az öregasszony felemelt ujjal húzta ki a sarokban álló mahagóni íróasztal legfelső fiókját, amiből egy fekete bőrkötésű könyvet vett elő, és kikeresett belőle egy tételt. – Íme. – Edwina felé fordította a könyvet, hogy a saját szemével láthassa. Ian is odahajolt a főlíánshoz, amiben amolyan főkönyvre ismert.

Edwina átvette a könyvet, és hitetlenkedve meredt a bejegyzésre, ahol az apja neve, Alfred P. Blackwood állt egy „fizetve” pecsét társaságában.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Szükség esetére az apád előre megvett egy biztos kiutat a városból neked és a húgodnak. A szerződés, amit aláírt, jövő héten évül el, szóval épp időben jöttél. Legutóbb is meg akartam mutatni, de olyan sietősen távoztál, hogy végül elmaradt.

– Értem. – Edwina becsukta a könyvet, és visszaadta Abigailnek. Kényelmetlen görcsbe rándult a gyomra a gondolatra, hogy ha hamarabb alámerül Mary életében, együtt, biztonságban juthattak volna ki a városból. – Köszönöm.

– Elfogadtok egy teát?

– Mi az hogy, jólesne – vágta rá a kabátját lerázó Ian. Hangos, kimerült sóhajjal foglalt helyet a kandallóhoz legközelebbi füles fotelben.

A házigazdájuk távozása után Edwina felnyúlt, hogy levegye a kalapját, de olyan sietősen távozott az égő üzletből, hogy fel sem vette, talán az utcai zürzavar áldozata lett. Helyette megigazította a tüköt, amik laza kontyba fogták a haját a tarkóján. Jól mondta az öregasszony, a füstszag állandó kísérője lett.

– Mikor szólítod? – kérdezte Edwina, miután leült az Ian melletti székbe. – Hob bele fog örülni az aggodalomba, ha hiába keres majd a boltnál.

Ian a kezéért nyúlt.

– Előbb adj egy percet kettesben, mielőtt visszajön az öregasszony.

– Ez olyan hihetetlen. – Odanyújtotta a kezét, a férfi pedig félrehajtotta a fejét, mintha nem értene a célzást. – Te és én – magyarázta. – A sors balszerencsés fintora egymás útjába sodort minket. Két hete még nem is tudtunk egymásról. Most pedig fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküled.

– Igen, az biztos. A Párkák aztán tudják, hogyan sodorják a szálakat. Csak...